

[Undervisningsministeren.]

„Straf her og Straf dér“, det Udtryk brugte han. Det har vi ogsaa ønsket, og det har ogsaa Skoledirektionen i Tønder ønsket i denne Sag, at den skulde behandles som en tilsvarende Sag, som var indtruffet et helt andet Sted; og jeg tror, at det vil være godt, at man bruger den samme Fremgangsmaade overalt i Landet, hvor noget saadant sker. Det er rimeligt eller muligt, at den paagældende har handlet i Drukkenskab ved den nævnte Lejlighed, og hvorvidt det i det hele skal tages som en Undskyldningsgrund for en saadan Adfærd, skal jeg ikke udtale mig om, men for en Lærer i Folkeskolen kan man ikke godt bruge det som en vægtig Undskyldningsgrund.

Jeg mener, jeg kan nøjes med disse Bemærkninger til det ærede Medlem til de Dele af hans Tale, som vedrørte mig.

Saa er der en anden Sag, jeg kommer til at ofre et Par Ord paa. Ved Finanslovens anden Behandling i dette Ting omtalte det ærede Medlem Hr. Andreasen nogle Forhold ved Statsskolerne og brugte i sin Tale saadanne Udtryk, at Sagen kom til at vække nogen Opmærksomhed og maa-ske ogsaa ved Avisernes Hjælp særlig vakte Opmærksomhed og fremkaldte nogen Uro i det Personale, der var Genstand for denne Omtale. Det ærede Medlem siger Sp. 3304:

„Det forbavser mig da at se, hvorledes Ledere af Statsskoler, navnlig dem, vi købte efter den Lov, hvorefter vi erhvervede forskellige private Kostskoler, søger at skaffe sig ekstra Indtægter“, og senere i samme Spalte bruger han Udtrykket:

„tilvende sig Indtægter“.

Og ved at gennemgaa en enkelt af disse Skolers Regnskab har det ærede Medlem fundet, som han siger:

„Rektor opført med tvende Honorarer paa henholdsvis 1 000 Kr. og 600 Kr., og saa er der noget, man betegner som Kostskolehonorarer for tvende Lærere, paa henholdsvis 600 Kr. og 1 200 Kr., og et andet Slags Honorar, der hedder Inspektionshonorar, er opført med 1 240 Kr.“

Paa Sp. 3311 kommer det ærede Medlem ind paa Sagen igen og bruger dér nogle Udtryk, der snarest er endnu stærkere. Han siger f. Eks.:

„Jeg gad vide, hvad man vilde sige ude over Landet, om en almindelig Ene-lærer paa Landet kom og krævede Bestillingstillæg og sagde: Vi skal dog ogsaa en Gang imellem bestille noget; og saa vil vi have Bestillingstillæg for det.“

Og hvad Timebetalingen angaar, stiller det ærede Medlem for det første den Forespørgsel, om det er saaledes, at en Timelærer, der faar 1 240 Kr. i Inspektionshonorar — det er nu ikke en enkelt Lærer —, men altsaa naar der ydes et saadant Honorar, om saa vedkommende Lærer faar Nedsættelse i Timetallet for at udføre et Arbejde, om hvilket det ærede Medlem bruger det Udtryk, at det for adskilliges Vedkommende bestaar i, at de gaar ud en Gang om Dagen og spytter paa en Boldplads eller en Idrætsplads. Jeg kan forstaa, at Statsskolernes Lærere og Ledere har følt sig noget pinligt berørt deraf, og at de ikke saa gerne vil have siddende navnlig saadanne Udtalelser paa sig, at de søger at skaffe sig Indtægter og tilvende sig Indtægter, hvis Udtrykket ikke er rigtigt. Jeg kan ogsaa godt tænke mig, at det egentlig ikke har været det ærede Medlems Hensigt at sige noget personligt nedsættende om Rektorerne, og navnlig ikke om Rektorerne taget i Samling; men jeg maa dog sige lidt om denne Sag.

Det Ekstrahonorar paa 1 000 Kr., som visse Rektorer har, er et Honorar, som tilkommer Rektorer i Kostskolerne i Henhold til Loven af 4. Oktober 1919. Dér hedder det i en Paragraf, at Rektorerne ved de to nye Kostskoler skal have det samme Ekstratillæg som Rektor ved Sorø Akademi, og dér er der derfor ikke Tale om Indtægter, som de har tilvendt sig. Et saadant Udtryk maa jeg altsaa kalde uberettiget. En helt anden Sag er, om man vil finde Lovens Bestemmelser rimelige eller ikke; om det er rigtigt, at de faar dette Honorar, ja, det er noget, man kan diskutere om, men det er et Honorar, som er givet dem af Lovgivningsmagten, og jeg mener altsaa ikke, man kan bruge nedsættende Udtryk rettet mod disse Mennesker, naar de tager det Honorar, som man altsaa har tilkendt dem.

Dernæst har ikke blot disse Kostskoleledere, men alle Statsskolerektorer en Sum, der tidligere var paa 600 Kr., men nu er gaaet ned til 420 Kr.; af denne Sum kan de afholde Udgifter til Tjenesterejser og Repræsentation. Her er altsaa ikke egentlig Tale om et Honorar eller et Løntillæg, det er en Dispositionssum til Dækning af faktiske Udgifter, Udgifter, som ellers maatte afholdes af en anden Konto eller af Ledernes egen Lomme, om man maatte finde det rimeligt, hvad Lovgivningsmagten altsaa ikke har gjort.

Med de andre Honorarer, der er Tale om, forholder det sig paa lignende Maade. Det er i alle Tilfælde Honorarer, som er